

SHIRLEY
VARÁZSLATOS
NAPJAI

*Elisabetta
Gyöngy*

**FAIRY
OAK**

FAIRY
OAK

SHIRLEY
VARÁZSLATOS
NAPJAI

A daloló fáknak...

Kedves kimondhatatlan nevű Tündérke!

Azért egy kis gyakorlással megtanulom a neved. Én Lalla Tomelilla vagyok, a Fény Boszorkánya.

A Nagy Tanácstól kaptam meg a nevedet, amelynek azért küldöm ezt a levelet, hogy minél előbb eljuttassa hozzád. (Mint azt tudhatod, egyetlen emberi lénynek sem megengedett, hogy közvetlenül írjon egy Mágikus Teremtménynek.)

Kitűnő bizonyítványodban olvastam, hogy fiatal korod ellenére nemcsak nagyon ügyes vagy, hanem hajlandó lennél távoli országokba is elutazni. Talán hallottál már Zöldlapályvölgyről és Fairy Oak falujáról. Én itt lakom.

Tehát ígencsak messze Ezüstharmat Országtól. Azonban biztosíthatlak, hogy a hely nagyon kellemes, és tündéreknek való. Sokan élnek itt közületek, és békésen vigyáznak gyermekeinkre.

Néhány hónap múlva Dahlia húgom gyermekeknek ad majd életet. Az ikreket szeretném gondjaidra bízni, te lennél a daykatündérük. Természetesen velünk fogsz lakni, és megfelelő díjazásban is részesülsz munkádért, mely, már most

jelzem, teljes időt igényel, hét napból hetet.

Mellékelten küldök neked néhány fényképet családunkról és a házról, azért, hogy a személyes találkozásig megismerkedhess velük, és megbarátkozhass új életeddel. Bizom benne, hogy elvállalod a megbízatást. Ezzel kapcsolatosan kérlek, azonnal válaszolj! Szorít az idő, és számomra nagyon fontos, hogy unokahúgaimnak olyan dajkatündérük legyen, aki látta őket megszületni. Amennyiben elfogadod a felkérést, 15 éven keresztül fogsz családunknál szolgálni. Ennek leteltével ismételen szabad leszel, és más gyermekekről gondoskodhatsz.

Kimagasló vizsgaeredményedhez őszintén gratulálok. Bizom benne, hogy nemsokára találkozunk.

Szívélyes üdvözetét küldi

Lalla Tomelilla Boszorkány

Elisabetta Gnane

SHIRLEY
VARÁZSLATOS
NAPJAI

Erdömellék

A MÁSODIK ESTE...

Emlékek éjszakája

SHIRLEY RÉJTÉLYE

*R*epültem a kobaltkék égen.

Akár egy tű hegyével is nyomon tudtam volna követni a fák és a dombok sziluettjét, amely a csodaszép kék el-lentéteként, feketén és tisztán körvonalazódott.

Valahol a távolban aranyló ragyogás jelezte, hogy a tündérek összegyűltek.

Engem vártak.

Figyelmemet elterelték az éjszaka hangjai: hallottam a denevérek röptét, egy nyulacska puha lépteit, a vadászó bagoly szárnyzuhogását, a vízesés zubogását... Ha az érzékeimre hallgatok, sosem érkezem meg a tisztásra. Valószínűleg már korábban leszálok egy magas fenyő tetején, ahonnan végignézhetem a ragadozók éjszakai röptét, és megcsodálhatom az elvarázsolt, halványkék völgyet. Leszálltam volna az erdő sűrűjében, hogy kilessem az őzgidák álmát, hogy kikémleljem a meleg odújukban megbúvó vakondokat, fél kézzel játszadoztam volna a hegyi patak jeges vizével, és megcsodáltam volna, ahogy fodrozódik, követtem volna a

denevérek nyaktörő szárnyalását, és beszélgettem volna a holddal...

Még soha nem vágytam ennyire arra, hogy elvegyüljek, eggyé váljak birodalmam természetével.

Valaki, egyszer nagyon régen, megtanított erre.

Most azonban küldetésem, feladatam volt.

Egy tündér nem vonhatja ki magát a kötelesség alól. Saját ígérete elől pedig pláne nem menekülhet el.

Amikor odaértem a tisztásra, már mindannyian ott ültek, szorosan egymás mellett, a lagúna partján. Halk suttogásba merültek, de amikor megpillantottak, hirtelen elcsendesedtek.

Négy történetet ígértem nekik. Minden estére egyet, négy estén át. Fairy Oak négy, társnőim számára ismeretlen talányát fedem fel előttük. Ez volt az egyezés.

Előző este egy szerelmi rejtélyt fejtettem meg. Most a varázslat következett. Nehéz volt.

Nem akármilyen varázslatról kellett beszámolnom, hanem az ősi és rejtélyes Végtelen Hatalomról.

Már a gondolatától is megborzongtam.

Reszkettem és kételkedtem abban, hogy lesz elég erőm ahhoz, hogy mindent elmondjak. Ó, nem azért, mert féltem. Dehogy! De a Végtelen Hatalom nevének suttogásakor is már megbicsaklik a hang. A szív eszeveszetten kezd kalapálni, érzed, hogy előnt a forróság, és tudod, hogy ez olyan, mintha a nap közelében repülnél. Csodálatos, igen, de ugyanakkor veszélyes is.

Nagyon óvatosnak, tisztelettudónak, bölcsnek és elővigyázatosnak kell lenni, amikor a Varázslatok legfontosabbikával, a legfőbbel van dolgunk, és soha, de soha nem szabad felületesen vagy nyeglén kezelni. A látszat tudniillik csalhat: érkezhetsz férfi, nő, de gyermek képében is. Ebben az esetben egy kislányról volt szó.

Shirley Poppy volt az, akiről beszélnem kellett.

Vajon a tündérek biztosan átérzik félelmeimet, izgatottságomat? A meghatottságot, ami biztosan rám tör majd, amikor róla beszélek? Mély, gyógyíthatatlan honvágyamat?

Vajon megértik, ki volt valójában Shirley Poppy?

– MEGÉRKEZETT! – kiáltotta egy hang a mezőn.

– Megérkezett Haboldogleszfelismerimertelmondjarögtönnekiink!

– Nemsokára megismerjük a Második Rejtélyt!

– A mágiáról szólót!

– Igen, igen, ezt mondta tegnap. Szerelem, mágia, barátság, és a végén egy búcsú: igen, a négy rejtély.

– Gyere, Feli, ide, mellém! – mondta Bölcséskedvesezüstcsepp. Egy rózsaszínű pillangóvirágon üldögélt, és miközben szólított, kezével a hatalmas virág közepén duzzadó sárga, puha pollenpárnát paskolta.

Odarepültem hát hozzá, és leültem mellé. Boldog voltam, hogy Ezüstharmat Ország legöregebb és legbölcsőbb tündére mellettem foglal helyet. Ő azonban, amint

odaértem, felreppent, rám mosolygott, és átült a többiek közé, engem pedig magamra hagyott a kör közepén, kíváncsi szemek kereszttüzeiben.

Nagyot nyeltem, és elmosolyodtam.

– Szép jó estét mindenkinek! – üdvözöltem őket. – Láttom, senki sem hiányzik. Mindannyian emlékeztek a tegnapi históriára? Mi történt az elvarázsolt faluban, miután Vanília, Pervinka, Grisam és Flox visszatértek a zuhatag mögötti barlangból?

Egy apró kezecske emelkedett a levegőbe.

– A gyerekek ott találták Jim Buriumot, aki elutazni készült! – válaszolta egy tündérke, akinek búzakaralász-színű volt a szeme.

– Így van! – mondtam. – Jim, a jóképű és bátor feltaláló, aki meghódította Vanília szívét, hazatérni készült...

– De aztán visszajött! – szólt közbe egy komor arcú tündér, olyan hangsúllyal, mint aki semmi áron nem hajlandó más befejezéssel beérni.

– Ó igen, Jim visszatért – nyugtattam meg. – Azonban csak öt évvel később. Ez nem annyira sok, de nem is kevés. „Négy évszagnak kell eltelnie, mielőtt a szív újra reménykedni kezdhet” – ugye ezt szoktuk mondani? Ez annyit jelent, hogy az első évben sokat szenvedünk, és a másodiktól elkezdünk felejteni. Babú nagyon sokat szenvedett Jim elutazása miatt.

Nővére, Pervinka azonban mindig mellette állt, és gyakran vigasztalta, hogy ne keseregjen. De bármennyire is őszinte szeretettel és odaadással nyugtatgatta

imádott testvérét, Pervinka mindenben és mindenkor a Sötétség Boszorkánya volt.

Merész, lázadó, gunyoros és határozott. A Sötétség Boszorkányai nagyon nyersek, néha cinikusak, sőt kegyetlenek is tudnak lenni. Így időnként előfordult, hogy Pervinka vigasztaló beszéde még mélyebb elkeseredettségbe taszította Vaniliát.

– Szedd össze magad! – mondta neki. – Jimnek nincs varázshatalma, és ahogyan azt ő is elismerte, nem emlékszik a hazafelé vezető útra. De ha mégis sikerülne hazajutnia, ha nem téved el a hosszú és veszélyes utazás során, akkor biztos lehetsz abban, hogy azt is tudni fogja, hogyan találjon vissza hozzád.

Vanília ezt hallva felhördült.

Lehet, hogy soha többé nem látja őt viszont. Ez az igazság. Nővére ezt próbálja a fejébe verni. Jim valószínűleg eltévedt, megtámadták a farkasok, a jeges téli hideg miatt nem tudott továbbmenni, talán levegőt sem kapott... Babú azt sem tudta, mit gondoljon. Igaz szerelme talán a fagyhalállal küzd, talán az éhhalállal is, valahol a hó fogságában, egyedül és reményvesztetten? Rettenetes gondolatok gyötörték...

– Nagyszerű! Te aztán szépen megbízol benne! – szidta meg ekkor Pervinka. – Szerencsétlen, pipogya fráter! Ezt gondold a te nagy szerelmedről, Jimről!

– De hiszen azt mondtad...

– Mit számít, mit mondok? A saját józan eszedre kell hallgatnod, nem másokéra!

Ez volt Pervinka módszere. Nem volt rossz, csak... csak nehéz volt alkalmazni. Könnyebb volt az ágyra vetődni és elkeseredetten zokogni bele a párnákba.

Csak egyvalaki volt, aki ezekben a szomorú percekben képes volt Babút megnevettetni. Vagy legalábbis elterelni a figyelmét, kicsit boldogabb gondolatokkal. Ez a személy Shirley Poppy volt.

Így hát egy szép tavaszi napon Pervinka úgy határozott, hogy barátnőjével, Floxszal elkísérik Vaníliát Shirley-hez, Erdőmellékre.

Úgy döntöttek, hogy a tengerparton mennek végig. Aztán a sziklás rész után, ahol a sirályok az áramlatokkal játszanak, átvágnak a fennsíkon, a Poppy-farm felé. Ez volt Vanília kedvenc útvonala.

Nem tudták, hogy varázslatos kaland várja őket, éppen Erdőmelléken. Egy kaland, amely örökre megváltoztatja az életüket.

EGY

A fák titka

EGY HANG AZ ERDŐBEN

„Nem voltam ott mindenhol, nagyon sok mindent csak később meséltek el nekem. Habár nem láttam és nem hallottam, mégis megtörtént. És ha néha nem értettem, mi is történt, elárulom, türelmesen viseltem. Mert minden történet előbb-utóbb felfedi magát, a maga ideje és módja szerint...”

A ködben egy kislány hangja szállt, melyet megzavart a patakcsobogás melódiája, összefonódva a sziklák és az élő mohák között a hegyekből a völgybe zúduló víz dallamával... Az erdőben, melyet magával ragad a tavaszi hajnalon életre kelő burjánzás... Alig hallható, törékeny és kristálytisza, mint egy távoli fuvola dallama, amelyet felénk sodor a szél, azután tovaszáll... Közeledik, majd távolodik: egy szó, egy név, egy fohász.

– Hol? – kérdezi. – Hol lehet? Életben van? Itt van? Mesélj róla, béka! Könyörögve kérlek!

Susog a szél az ágak között... mormog a patak... és íme, újra itt van a halovány hangocska.

– Kik ezek a fák? Azok, akiknek hiszem őket?
A legenda tehát valóság? Válaszolj, béka, te tudod!

Egy gyöngybagoly huhog valahol... Szárnysuhogás hallatszik... A patak, az ázott rögök között...

Csend.

Egyszer csak egy dallam emléke zendül, távoli visszhang, súlyos és szeles hang. Talán felelet. Zavaros és tiszavirág-életű, mulékony, mint a szél fuvallata...

„Egy langyos éjszakán, mely olyan, mint a nappal, egy könyv...” – majd a hang elhal. Aztán messziről, mint valami hullám, visszatér: *„...Ha a hat hozzávalót bármilyen sorrendben megleled... az elvarázsolt erdő titkát...”*

Csend.

A nap felbukkan a fák között. A köd eloszlik.

Nappal van.

KETTŐ

Kenyér, vaj és bizalom

PERVINKA LISTÁJA

„Alig telt el két hónap Jim távozása óta, három hónap a Kezdet Ünnepe, kilenc hónap az Ellenség első támadása, tíz év és hat hónap azóta, hogy megérkeztem Faíry Oakba...”

- Éhes vagy?
- Nem.
- Esetleg álmos?
- Nem.
- Akkor megmondanád, miért ásítottál?
- Nem ásítottam...

Amióta tanulni kezdtek, Vanília egyfolytában sóhajtozott.

Olyan görnyedten és leverten gubbasztott az íróasztalnál, mint egy hóval borított ág. Egyik kezével könyökölt, és arcát mélyen a tenyerébe süllyesztette. Szegény Babú egyfolytában csak hooosszan és mélyen sóhajtozott, s mintha ez még nem lenne elég, időnként hangokat is adott – Pervinka szerint

meglepetésszerűen –, ahogy telt-múlt az idő, egyre éleesebbeket, fájdalmasabbakat. A napok óta az ablakokon kopogó eső zajával keveredve, már kezdett vele a szoba túlsó felében, az ágyon fekvő tanuló Pervinka idegeire menni.

– Ó, jaj...! – sóhajtott ismét Vanília, miközben lapozott egyet a könyvben.

– Már megint??? – bosszankodott Viní. – Mióta nem érdekelnek az üstökösök és a meteorok?

Babú egy pillanatra feléledt.

– Ja, arról tanulok éppen? – nézett csodálkozva az előtte heverő könyvre. – Asztronómia?

– Na, jól nézünk ki! – kiáltott fel nővére, miközben hagyta leesni a térdén heverő könyvet, majd belebújt a papucsába, és elindult az ajtó felé.

– Gyere uzsonnázni! – hívta Pervinka Vaníliát. – Talán egy szelet vajjas kenyér és egy kis cukor jót tesz a kedélyednek.

– Nem vagyok éhes – nyöszörögte Babú.

– Nem számít. Én éhes vagyok, te pedig lejössz velem, hogy ne egyek egyedül. Na mozgás!

Vanília úgy vonszolta le magát a lépcsőn, mint valami kimerült giliszta, és minden egyes lépésnél felnyögött.

– Milyen nap van ma? – tudakolta.

– Kedd.

– Nem úgy értettem. Hányadika?

– Március tizenhétedik, miért?

– Csak úgy.

Pervinka, aki előtte haladt, hirtelen visszafordult.

– Csak nem a napokat számolgotod??? – tudakolta döböntően. – Ez kész örület! Jim alig két hónapja utazott el, és talán csak évek múlva tér vissza. Ha egyáltalán visszajön.

– Köszí, Viní, ettől mindjárt sokkal jobban érzem magam – roskadt le Vanília az egyik lépcsőfokra.

– Jaj, figyelj már, Babú! Tenedd kell valamit! Nem foglalkozhatsz a nap minden percében Jimmel.

– Miért nem?

– Mert létezik más is az életben.

– Például?

– ÉN! – kiáltott fel Pervinka.

– Na és?

– Hogyhogy „na és”? A testvéred vagyok! Ez semmit sem jelent?

Lementek a lépcsőn, és átvágtak a sötét ebédlőn, amikor egy villám hasított a felhők közé, nappali fénnnyel világítva meg a szobát. Az ikrek megtorpan-
tak, és fülüket befogva várták a fülhasogató dörgést. Hatalmas dörej remegtette meg a házat.

– Isten hozott, kedves tavasz! – dünnyögte Pervinka gúnyosan, és besietett a konyhába.

– Persze hogy számít, Viní – folytatta Vanília. – De te itt vagy, jól vagy, és mindig látlak. Még akkor is, amikor nem akarom...

Pervinka a vágódeszkára tette a kenyeret.

– Egy szó mint száz, annyira érdekellek csak, mint bármely bútordarab ebben a házban, egy szék, ez a deszka... Nem biztos, hogy örülök ennek – kommentálta összehúzott szemöldökkel. Húga csak nehezen tudta visszafojtani a nevetést.

– Hidd el, Viní – rázta a fejét –, olyan jó a természeted, hogy még egy hurrikán sem annyira érdekes, mint te. De te úgyis egyfolytában csak jeleneteket rendezel. Tudod jól, hogy még Zengerdőbe is elmennék miattad.

– Persze, persze – mondta Pervinka, miközben levette a vajtartó tetejét. – De Jimért is megtennéd.

– Naná! De őt máshogy szeretem... Jimbe szerelmes vagyok. Esetleg kenyeret is teszel a több tonna vaj alá, vagy arra nincs szükséged?

Pervinka megvonta a vállát.

– Ha rajtam múlna, kihagynám, de azt hiszem, nem túl elegáns, ha a tenyerünkől nyalogatjuk a vaját és cukrot.

– Szerintem sem – értett egyet vele Babú. – De ha már itt tartunk, takarékoskodj a cukorral! Nem szeretném, ha Jim dagi bálnaként látna viszont, amikor... – kitalálva Pervinka gondolatát, Babú fenyegetően emelte fel rá az ujját.

– MEG NE PRÓBÁLD! HALLGASS! MEG-ÉRTETTED? – nézett rá fenyegetően. – Különben soha többé nem falazok neked, amikor elszöksz Gri-sammal. Jim vissza fog jönni, és punktum!

Erre nem jött felelet.

Pervinka elhúzta a szája szélét, és a jó kislány tökéletes mosolyával mutatott a vízforralóra.

– Teát? – kérdezte.

Amikor egymással szemben ültek, az asztal két oldalán, az ikrek mintha egymás tükörképei lettek volna.

Vaníliának egy cseppet hosszabb és világosabb volt a haja, és hajlamosabb volt kicsit egyenesebben tartani magát. Máskülönben teljesen egyformák voltak. Főleg most, hogy Grisam Burdock tanácsára Pervinka is szoknyát hordott, és egyre gyakrabban hagyta a nadrágot és a nadrágtartót a széken, gyűrött kupacban.

Csendben mártogatták a teába a vajaskenyér-szeleteket, amikor Pervinkának hirtelen támadt egy ötlete.

– Mit szólnál, ha elterelném a gondolataidat Jimről, és minden reggel adnék neked egy listát a tenivalókról vagy gondolkodnivalókról? Öt vagy hat vonzó és kellemes dolog lenne.

– Igazán nagyon aranyos ötletnek tartom – válaszolta Babú –, és úgy gondolom, jobban tettem volna, ha fönt maradok asztronómiát tanulni.

– Na de bocsi, ugyan miért?

– Mert annyira kedves vagy, és az utóbbi napokban különösen az, de... Legyünk őszinték, Viní, nem minden lelkesít fel engem, ami fellelkesít téged.

Mondhatnánk azt is, hogy a „kellemes” és „vonzó” ellentétes értelmet hordoz számunkra, mint ahogyan teljesen ellentétes a természetünk és a hatalmunk is. Ez a lista... igencsak aggaszt.

– Na ne! Egy pillanat – szakította félbe Pervinka.
– Azt akarod mondani, hogy amikor átrepültünk a Völgy fölött azon az öreg farönkön, vagy amikor megrendeztük az áldíszszemlét Talbooth számára, amikor a temetőben bújócskázunk, vagy amikor Joe malackáit megbégettetjük, amikor Scarlet Pimpernel átalakítjuk csúszómászóvá és végre elhallgat... az téged nem szórakoztat???

– Ó, dehogyisnem. Az ilyesmit mindig nagyon élveztem – válaszolta Vanília. – Szerettem a díszszemlét, és amikor Scarlet tekergett, de...

– Hát akkor? Mikor fordult elő, hogy unatkoztál?
– Pont az ellenkezőjéről van szó – felelt Babú. – Te vagy az, aki unatkozik velem! Unatkozol, ha nézzük, ahogyan a fecske fészket rak...

– Az napokig is eltart!
– Unatkozol, amikor a hangyácskák a hangyaboly körül szorgoskodnak...

– Mindig ugyanazt csinálják!
– Nem igaz! Azt is unod, amikor a hullámok a sziklákhöz csapódnak...

– Az attól függ: ha közelről nézzük, ahonnan magukkal ragadhatnak, akkor nagyon szórakoztató – pontosított Pervinka.

– Hát ez az – sóhajtott fel Vanília. – Látod, én veled soha nem unatkozom, hanem néha inkább rettegek.

Pervinka a hűgára nézett, és igyekezett felfogni a hallottakat.

– Azt akarod mondani, hogy ha a hangyákat nézegeted, az elvonja a figyelmedet Jimről? – kérdezte hitetlenkedve.

– Hááát... igen, egy kis időre.

Ikertestvére a fejét rázta.

– Akkor lehet, hogy igazad van – dünnyögte, és vett még egy vajas kenyeret. – Lehet, hogy a listám nem lenne megfelelő neked.

– Bizony – mosolygott Vanília. – De azért kíváncsivá tettél. Hadd halljam, mit forgattál a fejedben!

Pervinka az én kíváncsiságomat is felkeltette, ugyanis Vanília válláról végighallgattam a beszélgetést.

– Nem is tudom. Olyasmire gondoltam, hogy például ellophatnánk a tojásokat Joe tyúkjai alól, és beletehetnénk a kicsi Imma bilijébe – mondta. – Vagy összeragaszthatnánk Feli szárnyait...

– MICSODAMICSODA??? – kiáltottam fel kidülledő szemekkel.

– Csak egy példa volt – nyugtatott meg a Sötétség Boszorkánya, aztán mintha mi sem történt volna, folytatta borzalmas listáját. – Bolhává varázsolhatnánk magunkat, és bújócskázhatnánk Joe bikájának a szőrszálai között, vagy lehetnénk siklók, és riogathatnánk a nyulakat...

Vanília kezdett rosszul lenni.

– Nem jó, ugye? Kár, te ezt nem értheted.

– Hohó, nagyon tévedsz! Dehogynem értem – válaszolta sápadtan a Fény Boszorkánya, és úgy döntött, egy falatot sem eszik többet. – Azt hiszem, ha az iskola gondnokának a bikáját megcsiklandoznánk, felejthetetlen élménnyel gazdagodnánk...

– Nem tetszik. Értem én! – kortyolt egyet ismét a teából Pervinka. – De azért nem adom fel, kedves Babú. Szükséged van a kikapcsolódásra, én pedig szeretem a kihívásokat. Ezért megpróbálok a te „érzékeny és finom lelkecskédbé” bújni, és kigondolni valami megfelelőbbet, ami jobban illik egy ilyen romantikus és álmodozó Fény Boszorkányához, amilyen te vagy. Megígérem, hogy...

Ekkor kitárult az ajtó, és Dahlia mama rontott be a konyhába szuszogva, csomagokkal megpakolva.

– Menjetek, és segítetek a nénikéteknek, legyetek szívesek! – lihegte, és az asztalra dobta a zacskókat és a gőzölgő tálcákat.

Segítettem Dahliának, aztán néztem, ahogy ismét kirohan.

Nem ez volt az első alkalom, hogy végighallgattam egy ilyen beszélgetést az ikrek között.

Pervinka képtelen volt elviselni, ha szomorú emberek veszik körül. Vagyis nem bírta, amikor szerettei szenvedtek. Ezért, ha csak lehetett, megpróbált azonnal tenni ellene. Amikor azonban nem ő volt a

Kellemes és vicces dolgok:

Csuklásra készíteni az almákat

Bajszot növesztetni
Joe Libáinak

Rothadóhal-szagú
tinktát varázsolni SCARLETNEK

Begöndöríteni a húgom haját

Repülni éjjel a tenger felett

Van Liával repülni

Felbosszantani GRISAMET

hibás, és nem nagyon volt mit tenni, megkövetelte, mert ez a helyes kifejezés, hogy a „szenvedő” személy maga tegyen ellene, ahogyan ő is.

Viní Periwinkle nem az a típus volt, aki hajlamos magába roskadni vagy szomorkodni. Most, hogy belegondolok, nem emlékszem arra, hogy valaha sírni láttam volna. Még picit korábban sem. Kiabált, toporzékolt, ellenkezett, zöld szeme villámokat szórt, de ha legördült egy könnycsepp, az csak dühében fordult elő, és azonnal le is törölte. Tombolt benne az energia, a vadság, a bátorság és a függetlenség. Ilyen volt ez a kislány.

Ellenállhatatlan és legyőzhetetlen volt. Semmi sem ijesztette meg, hacsak nem... annak a gondolata, hogy a húga szenved. És az, hogy Grisam, az ő Grisamje, elutazik, ugyanúgy, mint Jim.

Egyébként Vanília sem volt az a síró típus. Az viszont előfordult, hogy meghatódott: amikor egy fészket elhagyó cinkét látott, vagy egy őzikét, amely először nézett édesanyja szemébe. Egy elveszett kismacska nyávogása is azonnal könnyeket csalt a szemébe. Kövér, meleg könnycseppeket. Vanília törékenynek és finomnak tűnt, mint egy rózsaszál. Valójában bebizonyította, ahogyan a rózsa is, hogy képes ellenállni a legvadabb viszontagságoknak és a legkegyetlenebb ellenségeknek. És szép volt. Szébb, mint valaha.

– Hadd segítsünk, Tomelilla néni! – kiabálták az ikrek, elészaladva.

Ösvények Lillája, akit Lalla Tomelillának neveztek, az egész mágikus birodalom legbölcsebb és legtekintélyesebb boszorkánya volt. Ő volt az, aki miatt dajkatündérnek álltam, arról álmodozva, hogy egy szép napon magához hívat. Aztán, mint valami varázslat, az álom valósággá vált: már majdnem tizenegy éve örököttem unokahúgai felett. Azóta Tomelilla volt számomra a fény az éjszakában, a világítótorony, akiért életemet adtam volna. És ha bármikor is Haboldogleszselfelismeremmertelmondodrögtönnekemnek hívott, mindig okkal tette. Tomelilla asszony nem az a fajta volt, aki minden ok nélkül parancsokat osztogat.

Megállt a küszöbön, hogy levegőhöz jusson.

– JÖVÜNK MÁR! JÖVÜNK MÁR! – kiabálták a lányok.

– Olyanok vagytok, mint két kacsa, akiket a macska üldöz! – torkolta le őket. – Állandóan csak futkároztok! A ti korotokban a kisasszonykák nem szaladgálnak, csak sietősen sétálnak!

– A mama azt mondta, hogy teli van a kezed csomagokkal. Azért szaladtunk, hogy minél előbb megszabadítsunk tőlük.

– Persze, persze... Ezt fogd meg, kedvesem, ez a legnehezebb.

Tomelilla egy hatalmas szürke vászonzsákra mutatott a kapu mellett.

– HÚHA! – kiáltott fel Viní, amikor megpróbálta felemelni. – Ez tényleg nehéz! De miért küszködtél vele, hogy idáig cipeld, nénikém? Elég lett volna egy bűbáj, és könnyedén a konyhába repült volna.

– A testmozgás oxigénnel tölti fel az agyat, és jót tesz az egészségemnek, drága Viním. Meg a tiédnek is! Most pedig vidd be szépen a zsákot a házba, de család NÉLKÜL! Te meg ezeket vidd, Babú! Köszönöm!

A boszorkány legédesebb mosolyával pakolta meg öt négy tálca friss süteménnyel és egy hatalmas kosár kenyérrel, majd megigazította kis kontyát, és belibeggett a házba.

– Fogadni mernék, hogy a tiéd könnyebb, mint az enyém – tiltakozott Pervinka felbotorkálva a lépcsőn.

– A... akarsz cserélni? – tudakolta Babú a lépcsőfordulóban illegve-billegve a tálcák súlya alatt, amelyek minden másodpercben a földre akartak potytyanni.

– Nem... nem látom, hova kell lépnem. Erre jó felé megyek?

Kellemes és vicces dolgok:

✿ Morzsát tenni egy hangya elé

✿ Meggyújtani a rekettye virágait

✿ Kihégyezni a ceruzákat

✿ Megváltoztatni a ceruzahegyek színét

✿ Pervinkával repülni

✿ Jímet figyelni, amint meghúzza a gyepelőt

HÁROM

Bajok a Múzeumban

AZ ELSŐ TAVASZI SÉTA

„Talbooth Kapitány halála után Fairy Oak gyermekei megerősítették a kis csapatot, amely annak idején miatta alakult. Bandát alakítottak, amelynek új kapitánya a szintén bátor és erre a címre méltó ifjú Grísam Burdock lett...”

Másnap reggel, ébredéskor Babú üzenetet talált az éjjeliszekrényén. Nem a Pervinka-féle fenyegető lista volt, hanem csak két sor, melyet saját kezűleg írt, és arra szólította fel, hogy azonnal menjen le reggelizni, méghozzá útra készen. Ezenkívül arra is figyelmeztette, hogy ebédidőre sem jönnék haza.

Babú elkomorodott. Már az furá volt, hogy Pervinka korábban kelt, mint ő. Nem volt benne biztos, hogy tudni akarja, mi járhatott még a fejében.

Mindenesetre követte utasításait, és felöltözött.

Miközben bakancsát kötözte, hallotta, hogy kopogtatnak a bejárati ajtón, majd nem sokkal később Pervinka hangját is, aki barátnőjüket, Flox Pollimont fogadta. Ez jó jelnek ígérkezett.

Hallottuk, amint sutyorognak.

– Szerinted valami összeesküvésről lehet szó, Feli?
– tudakolta tőlem Babú, magára öltve köpenyét.
Mosolyogva tártam szét a karomat.

– Ki tudja?

– Jobb lesz vigyázni – motyogta magában. – Ha ők ketten összedugják a fejüket, rengeteg bajt képesek összehozni!

Lement a földszintre, és ott találta a lépcső aljánál Floxot és Pervinkát, amint igen hivatalosan, kézfogással üdvözlik egymást.

– Már mész is? – tudakolta barátnőjétől Babú.

– Én? Nem. Miért? Rád vártunk. Készen vagy?

Vanília fintorgott.

– Az attól függ. Hová megyünk?

– Meglepetés! – válaszolta Flox izgatott tekintettel.

– De meglátod, tetszeni fog!

Vanília érezte, hogy hevesebben dobog a szíve, és két ujját összefonta a háta mögött.

– Nagyon, közepesen, vagy... csak így-úgy fog tetszeni?

– Nem Jim az, ha ebben reménykedtél – válaszolta kurtán Pervinka, és megragadta elrejtett kezét. – Most pedig egyél és hallgass!

– Ó, köszi! – válaszolta Babú, amikor nővére egy szelet tortát nyomott a kezébe.

– Na és hová is megyünk?

– A Múzeumba! – szökdécselt körülötte vidáman Flox.

– Ebédre?

A „Múzeum” az öreg tengeri medve kunyhója volt régen.

Már elmeséltem a mókás és kalandos történetet, ami az átalakításhoz vezetett. Biztosan emlékeztek, hogy halála után William E. Temby Talbooth hőssé vált Fairy Oak falujának lakói szemében, kunyhóját pedig átalakították Múzeummá.

Hogy jobban elképzelhessétek ezt a csodás helyet, ma csak annyit teszek hozzá, hogy olyan volt, mint valami kincsesládika: bensőséges és aranyozott, tele történetekkel és emlékekkel, alázattal és nemes bátorsággal. Az érdem csakis a gyerekeké, akik lelkesen, gondosan gyűjtötték össze a sok szép, értékes holmit, mely valaha barátjuk tulajdonát képezte. Szeretettel és odaadással állították ki, és minden áldott nap felváltva örködtek felette.

– Találtatok még egy levelet a Kapitánytól? – érdeklődött Babú, miközben beleharapott a tortába. A lányok a fejüket rázták. – Legalább annyit mondjatok, hogy mivel kell megküzdenem: esetleg egy nyálkás, undorító, zöld nyálat csorgató szörnyeteggel, vagy talán valamelyik undorító „csodával”, ami titeket, a Sötétség Mágusait annyira lázba hoz?

– Nem lesz semmiféle zöld nyál. De nemsokára megérted... – válaszolta Pervinka. – Nem a Múzeum

az úti célunk. Csak azért ugrunk be, mert Acanti megkért rá. Egy kis kitérő az eredeti tervhez képest.

– Aha – válaszolta a Fény Boszorkánya, és éppen csak sikerült kikerülnie egy pocsolját. – Na és mi az eredeti terv, ha szabad érdeklődnöm?

– Nem szabad.

– Nagyszerű.

Szóval meglepetés. Talán jobb is.

Két hét esőzés után a rossz idő úgy döntött, hogy megkegyelmez nekünk. Csodálatos érzés volt kiszabadulni otthonról. A tavasz mindenhol felütötte a fejét, és ezúttal a vártnál korábban köszöntött be.

Az ég ismét távoli és békés volt. Csodálatos, egyöntetű kék, ahogyan a szél elfújta a felhőket. Mintha ceruzával satírozták volna egyenletes kékre. A friss tengeri fuvallat besurrant a házak közé, bólogatásra készítette az út kövei közül előbújt vadvirágokat, miközben méhek döngicséltek felettük.

Beleszippantottam a levegőbe: hosszú, napsütötte, nárciszillatú napokat ígért. Az eldugott kapuk mögött, a gondosan és szeretettel ápolt kertekben ott virítottak az öreg lilaakácok és vadrózsabokrok. Sárga nárciszok vidám foltjai keveredtek a visszafogottan, elszórtan álldogáló lila és kék íriszekhez a friss és nedves fű között; mindenfelé rózsabokrok, melyeket gyógynövények és viola vett körül. Jácint és tulipán sorakozott végig az ösvények mentén, szellőrózsa, levendula és margaréta virágzott az elhagyott utak

szélén... Minden sarok külön meglepetéssel, felfedezéssel, szépséggel szolgált.

Flox dajkatündére, Fuvi reppent oda hozzám.

– Örömmel tölt el ez a mai nap, de azért egy kissé aggódom – jelentette ki a fiatal tündérke.

– Ugyan miért? – tudakoltam. – Tudsz valamit, amit én nem?

– Ó nem, semmit, igazán semmit. Csak... – Egy pillanatra elhallgatott, hogy rendezze gondolatait, majd megrázta fejét, és folytatta: – Ma reggel az a kisfiú... Acanti, Acanti Bugle, esett be hozzánk teljesen kifulladásra, olyannyira, hogy még a postásnak is nekiment, aki éppen akkor távozott. Floxot kereste, mert volt valami „bundás probléma a Múzeumban”, ezt mondta.

– És nem magyarázta el, miről van szó?

– Nekem ugyan nem! Amikor a gyerekek beszélgettek, én a konyhában voltam Hortensia nénivel. Így aztán nem tudom... Ó, már megint itt van!

– Kicsoda?

Fuvi előremutatott.

– Attól a férfitől jégcsappá dermednek a fogaim – mormolta, és megborzongott.

Pizzighip úr, a postás, biciklijét tolvajként éppen szembejött velünk. Egyik kereke leeresztett, meg volt fáva, és a szokásosnál is pocsékabb volt a hangulata. Leszegett fejjel nézte az utat, egyetlen pillanatra sem

tekintett fel. Morcos biccentéssel kért utat magának. A lányok arrébb léptek, ő pedig komoran és némán haladt el közöttük.

– Brrr... – rázkódott össze Fuvi tündér, és összeszorította szárnyait.

Négy

Köszív

A SZERENCSETLEN POSTÁS

„Mindent úgy gondoltam, hogy az a postás, akít már olyan régóta ismerünk, családtagnak tekinthető. Szinte mindent tud rólunk, de megtartja magának...”

Arbor Pizzighip nem volt az az igazán szimpatikus fajta: gyűlölte a munkáját, utált Fairy Oak köves utcáin biciklizni, rosszul volt a melegtől, és nem bírta a hideget. Ezenkívül allergiás volt a pecsétviaszra, a tintára, a porra, a virágporra, a füttyülésre, a kutyákra, a macskákra és a virágokra is: a postaládára helyezett kis cserép Pizzighip számára olyan volt, mintha hadat üzent volna neki valaki! Rosetta asszonynak, a falu virágárúsának, aki egyszer ilyet merészelt tenni, nem vitte ki a postát egy kerek hónapig!

És ez még nem minden: a szerencsétlen postás képtelen volt elviselni az írott betűkkel írt neveket, a kettős keresztneveket, a dupla vezetékneveket, a „család” szót, a szívecskéket, a csillagocskákat, a harangocskákat, a borostyánt, a kenyérmorzsát, a szapános gumikesztyűt, a lépcsőt, a kétszárnyú kaput,

a kéz alakú kopogatókat és a csizma formájúakat, azt, ha valaki nem hallotta, hogy kopogtat, ha valaki azt kiabálta: „Jövök mááár!”, ha megkérdezték: „Ki az?”, azt, aki hozzáért a biciklijéhez, azt, aki levelet írt, azt, aki levelet kapott, és főleg, és mindenekfelett, a gyerekekre volt allergiás.

Ők ezt jól tudták, és messziről elkerülték, mert az öreg Talbooth-tal és Joe-val ellentétben, Pizzighip valóban gyűlölte a gyerekeket. Így aztán sosem tréfálták meg, még egy icipicit sem. A gyerekek óvakodtak tőle, de nagyon! Amikor Arbor úr egyszer megfordítva találta a biciklinyergét, úgy, hogy az orra a hátsó kerék felé nézett, a legidősebb Corbirock testvért, Bevist vádolta, és megpróbálta összeragasztani az ujjait. Pedig Bevisnek semmi köze sem volt hozzá. Lilium Martagon, az óriás kovács volt a ludas, akinek a kezei olyanok, mint két üllő, persze amikor Pizzighip végül megtudta, hogy ő volt az, nem tett semmit.

A postás kőkemény szívét csak három dolog dobogtatta meg, ha lehet ezt mondani: a fából készült postaládák, amelyek nem fagytak be télen, a kövek és a vasárnap. Vasárnap ugyanis nem kellett levelet kézbesítenie, végre kipihenhette mestersége gyűlöletes kellemetlenségeit, és kedvenc időtöltésének szentelhette idejét: kövek után kutathatott.

A faluban az a hír járta, hogy nagyszerű, különleges ásványgyűjteménnyel rendelkezik, sőt állítólag

némelyik kifejezetten értékes: ametiszt, ónix, borostyán, sőt még rubin is van közte. Úgy tűnt, hogy a folyók kavicsos medréből, a tengerparti homokból, a víz alól és a hegyekben is felkutatja őket. Azért mondom, hogy „úgy tűnt”, mert soha senki nem látta még a gyűjteményt, és Pizzighip még soha nem engedte meg senkinek, hogy elkísérje felfedezőútjaira. A szerencsés lelőhelyekkel kapcsolatban pedig olyan néma volt, mint egy gombász vagy egy horgász.

Gyakran éjszaka ment ásványokra vadászni.

Volt, aki megpróbálta követni, de ő mindig észrevette, és tévútra vezette az óvatlan kíváncsiskodót, egészen addig, míg az végül fel nem adta. Fairy Oakban rajta kívül még soha senki nem talált drágakövet. No persze, ha mindez igaz volt egyáltalán!

– Hogyan lehetséges – töprengett hangosan Dahlia mama –, hogy a felesége soha nem visel semmilyen brosst, gyűrűt vagy medált ezekből a kövekből? Szerintetek normális, hogy soha nem ajándékozta meg még egyetlenegyvel sem? Van valaki, na de teljesen őszintén, aki látott valaha akár egyet is azok közül a kavicsok közül?

És valóban. Soha senki. A Pizzighip család házának spalettáit mindig zárva tartották. A házaspár gyakorlatilag sötétben élt.

Pedig ez nem mindig volt így.

A faluban mindenki emlékezett még arra a pillanatra, amikor a barátságtalan úrnak sok-sok évvel

ezelőtt, épp ugyanebben az évszakban, megváltozott a kedélye.

De erről később mesélek nektek.

Tudnotok kell, hogy a postással való találkozás volt az egyetlen kellemetlenség azon a tökéletes napon.

De szerencsére hamar el is felejtették. Elegendő volt befordulni a sarkon, és átmenni a kikötőhöz vezető boltív alatt. A szél, amely abban a pillanatban majdnem ledöntött bennünket a lábunkról, új életre keltett mindannyiunkat, és olyan jótékony hatással bírt, mint egy jó zuhany a homokos tengerparton való játszadozás után: elűzte az összes rossz gondolatot, és vidáman, tisztán haladtunk tovább.

– Ott van Ökörszem! – kiáltott fel Flox, a belső kikötőre mutatva. – Mit csinál a csónakban? Csak nem akar kihajózni ilyen szélben?

Az apró fiúcska meglátott bennünket, és felénk intett.

– Mit csinálsz? – kérdezte Viní a mólóról. – Bajba akarsz kerülni? ”Ki szelet vet, vihart arat.”

– Nem, nem – válaszolta Ökörszem. – Hetes erősgű a szél odakint a nyílt vízen. Csak egy kicsit javítgatom a Szentembert. Szegényke tele volt vízzel.

Vanília leült a móló deszkáira, és egyik lábával megpróbálta odahúzni a csónakot.

– Beszállhatok? – kérdezte.

Ökörszem megijedt.

– NEM! – kiáltotta egyensúlyozva. – Nem látod, milyen nagy a rendetlenség? Ráadásul csupa morzsa vagy!

– Jaj, ne haragudj! – szabadkozott Babú. – Csak segíteni akartam. És a morzsát le lehet söpörni, látod? – Azzal a kikötő halacskáinak legnagyobb örömére belerázta a köpenyét a vízbe. – Most már bezállhatok?

– Az összes tritonra, Babú! – kiáltott fel az ifjú tengerész. – Szoknya van rajtad! És nem megfelelő cipő! Ráadásul lány vagy, csokitól ragacsos és piszkos a kezed! Hogy gondolod, hogy igent mondhatok?

Vanília sértődötten pattant fel.

– Robin Windflower, lehet, hogy szupertapasztalt tengeri medve vagy – zsörtölődött –, de irtóra undok is. A hajódra pedig soha többé nem fogok felszállni!

Azzal sarkon fordult és elviharzott.

Flox és Pervinka nem tehettek mást, széttárták karjukat, miközben Ökörsem, fojtogatást színelve, saját torkát szorongatta: – Áááá... ezek a nők – hörgött néhányszor.

Elbúcsúztak tőle, de amikor már meglehetősen távol jártak, utánuk szólta:

– A MÚZEUMBA MENTEK? – kiabálta, tölcéért formálva a tenyerével, hogy jobban hallják. – AKKOR MONDJÁTOK MEG ACANTINAK, HOGY HA A MÚZEUM AJTAJA KITÖRIK, AZ Ő HIBÁJA LESZ... HALLJÁTOK? MÁR

VAGY FÉL ÓRÁJA CSAPÓDIK IDE-ODA, ÉS AZ A PÁPASZEMES OSZTRIGA SEMMIT SEM TESZ ELLENE. ÉRTETTÉTEK?

– ...Talán kipurcant! – kommentálta komolyan Vanília. – Azért nem csukja be az ajtót.

Nagyon dühös lehetett, mert nem volt jellemző rá ez a gúnyos hang. A lányok is megkövülten bámultak egymásra. Aztán azonban átsuhant fejükön egy gondolat, és gyorsítottak lépteiken.

– Acantiii!! – kiabáltak neki. – ACANTIII!

Végül futásnak eredtek, majd berontottak a konyhába. A helyiség üresnek tűnt, de egyszer csak...

– Jaaaaj! – kiáltotta Vanília.

Két láb bukkant fel a Múzeum nagy iratszekrénye alól.

ÖT

Váratlan vendég

AZ ELSŐ MEGLEPETÉS

„Acanti Bugle az ikrek legjobb barátja volt. Nagyon udvarias, tanulós, vicces és nagylelkű fiú. Gyakran viselt szemüveget, raccsolt, az ujjai mindig tintafoltosak voltak, és a Fény Mágusa volt...”

A lábak olyan vékonyak és fehérek voltak, hogy a térdhajlatban még a kék vénák is látszottak. A fiúcska hason feküdt, mozdulatlanul.

– Gyorsan! Segítsetek már kihúzni! – kiáltotta Pervinka. Megragadták a bokájánál fogva, és húzni kezdték, de egy hang megállította őket.

– NE, NE! VÁVJATOK! – ellenkezett Acanti a szekrény alól. – Lehet, hogy vábukkantam...

– Élsz még? Mit keresel odalenn?

– Az átjávót.

– Melyiket?

– Tevmészletesen azt, ami ki- és bevezet.

A három barátnő döbbenten fordult hátra, és a kitért ajtóra meredt.

– Ökörszem üzenetet küldött neked – mondta hirtelen Viní rendíthetetlen hangon. – Azt üzeni, hogy ha

nem támasztod ki az ajtót, akkor előbb-utóbb kiszakad. Gyanítom, hogy arra vonatkozik a ki- és bevezet, ugye, Acanti? Tudod, hogy már fél órája csapódik?

– Megtenném – válaszolta Acanti, miközben ki-kecmergett. – De a tolvaj elvabolta az éket.

– Aztán besurrant a szekrény alá, és arra menekült el, igaz? – tudakolta gúnyosan a boszorkány.

– Még nem tudom biztosra állítani – válaszolta a Mágus. – De azt hiszem, hogy az állatka fúvt oda-lenn egy alagutat.

– ÁLLATKA? MILYEN ÁLLATKA?

– Az, amelyik tegnap óta idejáv látogatóba. Ezévt is hívtalak benneteket: van egy egevünk, lányok!

– Jaj, ne! Mit evett meg még? Az ajtó támasztékán kívül.

– Nos, fuvcsának tűnhet, de tegnap ellopta Fvancis labdáját, azt a kicsit, és ma veggel visszahozta, de elvitte helyette az éket.

– Szegényke, borzasztóan éhes lehet, ha ilyen ehetetlen dolgokat képes elvinni – vélte Vanília.

– Vagy talán fészket kell építenie. Emlékszem, hogy négy évvel ezelőtt egy egévlány meglátogatta a padlásunkat...

– Honnan tudtad, hogy kislány?

– Nos, előszöv vonygokat vabolt és papívt, majd vávetette magát a végi fonott székekve, és akkov azt gondoltam magamban: a kisasszony bizonyáva családod akav alapítani, és a fészekhezvalót gyűjtögeti.

Minden este hagytam neki egy kis mavadékot, és másnap veggel üvesen találtam a tányévt. Míg-nem egy szép napon a mamaegév megévkezett a kisegevekkal.

– Jaj, de aranyos! – kiáltott fel Vanília.

– Ó igen, én is boldog voltam, mevt az a kis élőlény bizalommal viseltetett iványomban, és végül még hálásnak is bizonyult: mielőtt eltűnt volna, hagyott nekem a tányévon egy gesztenyét.

– Hát ez igazán kedves! Honnan tudod, hogy ő volt az?

– Csak én szoktam felmászni oda. Az anyukám soha nem megy fel, pont az egevek miatt, az apukám pedig máv meg sem pvóbálja le vadászni őket.

– Hála istennek! – jegyezte meg Vanília.

– Nos, igen – folytatta Acanti. – Egyik veggel ott találtam a szobámban, fejét a tenyevébe hajtotta, és azon sopánkodott, hogy mi vosszat tett ő az életben. Vájöttem, no pevsze csak később, hogy benézett az ágyam alá...

– És mit talált az ágyad alatt?

– Az összes egévcsapdát, amit ő kitett, én meg kipucantottam.

Csendesen bámultak rá.

Ezek után soha, egyikük sem tett volna ki egérfogót: győzött az egér.

Babú azt javasolta, hogy azonnal hívják össze a Bandát.

– Most nincs rá idő, majd holnap – magyarázta Pervinka. – Várnak bennünket ebédre, és már így is késésben vagyunk.

– De hiszen alig múlt tizenegy!

– Igen, de mire odaérünk...

– Hova oda? – tudakolta gyanakodva Babú.

– Erdőmellékre, hova máshova? Shirley oda vár bennünket ebédre, nála eszünk!

– És mikor szóltál neki?

– Tegnap éjjel.

– Tegnap éjjel? Hogyan? És én hol voltam?

– Gyerüüünk!

– És az egév? – Acanti tehetetlen volt. – Az biztos, hogy nem akavom bántani, de nem engedhetjük, hogy elhucibálja a Kapitány dolgait.

– Tömjük be a lyukat! – javasolta Flox.

– Akkov másikat fűv.

– Igaz, de ahhoz idő kell, és addigra értesítjük Grisamet és a Bandát.

Vágtak egy fahasábot, olyat, mint amelyet a kályhába szoktak dobni, és Babú csizmáját használva kalapácsnak, beékelték a szekrény mögötti nyílásba.

HAT

Erdőmellék felé

ABERDUR...VILLE VARÁZSLATAI

„Két úton lehetett eljutni Fairy Oakból Erdőmellékre. Valójában három útvonalon: a déli úton, amely átvágott a köves fennsíkon, az északi úton, amely hosszabb volt, és a part vonalát követte, és... repülve.”

A partot hatalmas, kék tarajos hullámok csapdosták, melyek hatalmas fröccsenésekkel verődtek a sziklákhoz. A szél éppen felénk sodorta őket.

Babú kitárta a karját, és teli tüdőből beszívta az illatát.

Imádott Erdőmellékre menni. Ha tehetne, a hosszabbik utat választotta, azt, amelyik a tengerpart vonalát követte, mert az sokkal csodálatosabb volt. Ha balra néztünk, láthattuk az őzeket a köves fennsíkon, ha pedig jobbra, akkor a fókákat és a vidrákat a sziklák között, és megcsodálhattuk az albatroszok fenséges röptét is. Vanília szeretett Erdőmellékre látogatni, mert Shirley volt a legjobb barátnője, no persze Floxon kívül, és azért is, mert a tanyán mindig nagyon jól érezték magukat. Volt ott rengeteg állat, sok furcsa tárgy és temérdek tennivaló.

Shirley-nek elképesztő képzelőereje volt, és a Shirley-féle varázslatokkal egy percig sem lehetett unatkozni. Képes volt életre kelteni a meséket, sőt az álmokat is.

Csodálatos nap várt rájuk, és hálás volt nővérének, amiért megszervezte.

Hirtelen hideg északnyugati fuvallat emelte fel a köpenyét, amitől dideregni kezdett a térde.

– FUSSUNK! – kiáltotta a többieknek. Szeretett volna repülni, de nővére és Flox a Sötétség Boszorkái voltak, így amíg nappali fény uralkodott, egyetlen centire sem tudtak elemelkedni a talajtól.

– NE! VÁRJ! – kérlelte Flox. Megállt, fél lábon egyensúlyozott, egyik lába a levegőben lógott. – Még egy lépés – jelentette ünnepélyes hangon –, és hivatalosan is elhagyjuk Zöldlapályvölgy területét, és belépünk Aberdur területére.

Paff! Azzal a lába ismét földet ért.

– TE TISZTÁRA LÖKÖTT VAGY, FLOX! – viccelődtek a többiek, miközben előreszaladtak. – Mozogj már, mert itt hagyunk!

A határvonal, amelyet átléptek, egy szélfúttá barnás hangával és vad kalászsokkal borított, szürke sziklás hegycsúcs volt. Innen minden irányba ellátott az ember: északra látni lehetett a vad tengert, keletre a heves nyugati szelektől védett drága Völgyünket, délre a dombokat, és mögöttük a sötét és ködös hegycsúcsokat, nyugatra pedig Aberdur völgyét. A viharok

földje volt ez, melyek télen, hosszú hónapokon keresztül, megállás nélkül száguldoztak a tengerbe hanyatló kopasz meredélyeken.

Vanília számára, aki imádta a természetet, és érzékeny volt minden rezdülésére, a völgy kíméletlen éghajlata is csak azt bizonyította, hogy „természetanyácska jó egészségnek örvend, erős és hatalmas”, ahogy mondani szokta.

Ami még elbűvölőbbé tette a dolgot, az a tartomány neve volt. Ma már tudjátok: a falut, amelyben Jim született és élt, Aberdurville-nek hívták. A történetet, amely összekapcsolja ezt a két helyet, hosszú, és korábbi elbeszéléseimben nagyjából már leírtam. Ha ismét szóba hozom, csak azért teszem, hogy megmagyarázzam, miért is sóhajtott akkorát Vanília, amikor Flox megemlítette.

Megállás nélkül futottak, egészen a világítótoronyig. Ott letértek a parti ösvényről, és befordultak egy szűk, hepehupás kis ösvényre. Shirley házához ugyanis csak úgy lehet eljutni, ha felkaptatunk egy meredek úton, majd délkelet felé folytatjuk utunkat. Jó sokáig kell gyalogolni. Akkor megpillanthatjuk, amint a természet teljesen átalakul. Nyáron, amikor a köd engedi, csodaszép látványt nyújt. Fenséges havasi rózsák, magas rekettye, rózsaszín harangvirágokkal és sárga kalászokkal körülvett patakocskák és zuhatagok... Ó, az a köves nyári fennsík!

Egy patakocska partján megálltak szusszanni egyet.

– Annyira éhes vagyok, hogy... téged is felfalnálak! – jelentette ki Pervinka, és Floxra mutatott.

– Akkor nem is vagy annyira éhes – vágott vissza a kis boszorkány, bakancsát a kezébe véve, és belelábalt a vízbe. – Hortensia néni azt mondja, hogy belőlem még egy jó kis levest sem lehetne készíteni.

– Hideg? – tudakolta Vanília, miközben kikötözte bakancsát.

– Csak az elején – válaszolta Flox fel-alá sétálgatva. – Aztán annyira elgémberedsz, hogy már nem is érzed.

– Csodálatos! – szóltam közbe. – Vigyázzatok kislányok, nehogy megfázzatok! Holnap iskola, és a csepegő orrocskák elmaszatolják a tintát.

Vanília fél lábát a patakba dugta, majd megborzongott.

– Nyugi, Feli! – mondta. – A hideg víz jót tesz a bőrnek.

– Igen, főleg a lúdbőrnek! – vágott vissza Viní.

– Amint kicsit melegebb lesz, elmegyünk fürdeni az ibolyás lapályra, a tavacskákhoz... Már alig várom! – tette hozzá Flox. – Olyan régóta nem voltunk ott, és az a hely annyira szép és vadregényes.

Vízből valóban nem volt hiány a környéken, és mindenhol tiszta és átlátszó volt, így aztán a tündérek meg sem próbálták megakadályozni a gyerekeket abban, hogy pancsoljanak.

Rövidke pihenő után ismét útra keltünk Shirley otthona felé.

Aztán végre-valahára, egy sor nyárfa mögött megpillantottuk a szél borzolta füstcsíkot. Poppyék kéménye füstölgött.

– ÉLJEEEN! HURRÁÁÁ! – kiáltották a lányok, és nyaktörő sebességgel rohantak le a hatalmas, széles rét felé. Úgy döntöttek, hogy tesznek egy kis kitérőt, és a tanya állatai által kitaposott keskeny ösvényt követve érték el az Otrot folyó hídját.

– Hová tűnt a víz? – kérdezte Flox, áthajolva a korláton. Egy vékonyka, a nyár végére jellemző patakocska csordogált keskeny folyamban a kavicsok között. A kavicsbordalék szigeteket formált, melyeket kezdett meghódítani a terjeszkedő harangvirág, a rekettye szúrós bokra, no és néhány sürgő-forgó, tüsténkedő kacsa.

Valóban furcsa! Márciusban a tavaszi olvadás következtében általában felduzzadt a víz a töltések között, amitől még látványosabbak voltak a torkolat előtti hatalmas zuhatagok. A három látványos víz-esés közül az első több mint húsz méter magas volt. Egyszer már láttuk Shirley-vel.

Akkor is pontosan ezen a hídon mentünk keresztül. Majd körülbelül fél órán át gyalogoltunk nyugat felé, áthaladtunk egy másik hídon, és akkor, azon a ponton, mivel az útnak ott vége szakadt, behatoltunk egy sűrű, meredek és nehezen járható bozótosba.

Nem volt ott semmilyen kitaposott átjáró vagy ösvény, így aztán meglehetősen veszélyesnek tűnt átvágni rajta: egyetlen rossz lépés, és a gyerekek egészen a torkolatig gurulhattak volna vissza, vagy ami még rosszabb, nekicsapódhattak volna egy farönknek vagy egy sziklának. Követtük a víz csobogását, majd hirtelen egy nagy magaslaton találtuk magunkat, egy fekete sziklapárkányon, a zubogó víz feletti kiszögellésen. Félelem töltött el, amikor lenéztünk. De Shirley akkor is kihajolt, és egy fantasztikus varázslatnak adott életet.

Vízből minden Mágus tud varázsolni, és amikor Babú a kádban fürdött, mindig vicces dolgokat művelt. De az, amit Shirley tett... Hívására a legmagasabb vízszugár hirtelen bukfencet vetett, és nem más bukkant fel hirtelen, mint egy vízlovag, habos sörényű paripája nyergében. Varázslatos volt!

– Ő a folyó szelleme – magyarázta Shirley. – Nem én teremtettem, én csak... szólítottam.

A víz csobogása, a hely vad szépsége és a jelenés teljesen lenyűgözte az ikreket.

Miután dobtak egy darabka kenyeret a kacsáknak, visszatértek az ösvényre, és továbbindultak Erdőmellék felé. Átugrottak egy fatörzset, bekukucskáltak egy nyuszi odújába, jól összekarmolták őket a tövisek, aztán végre megérkeztek a deszkakerítéshez, amely körülvette a tanyát. Követték egészen a kapuig, amely nyitva állt: a lovak valahol a környéken

legelésztek. Csak az öreg Bess rágcsálta békésen a fűvet. Majd, mivel már idősecske volt, minden különösebb sietség nélkül sétált oda a lányokhoz. Tetőtől talpig megszaglásztta őket, hátha van náluk kockacukor vagy más édesség, de hamarosan feladta. Shirley ugyanis világosan megmondta: „Bessnek tilos az édesség, »cukorbeteg«!” Így aztán csak az alma és a répa jöhetett szóba, amit Bess persze utált.

– Furcsa – jelentette ki Pervinka, miközben végigsétált az istálló mellett. – A virágok, a fák teljesen normálisnak tűnnek, és a ház is valódi háznak látszik. Ma nincs semmilyen varázslat?